

ΙΣΤΟΡΙΑ ΖΩΗΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗ ΑΝΤΡΕΑ ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ

«Ο εθελοντισμός είναι αυθόρμητος και μοναδικός, έρχεται από μόνος του»

ΤΗΣ **Μαρίας Μότη**

Αντιπρόεδρος της Διοικούσας Επιτροπής
ΕΣΣΕ Λεμεσού

(Αναδημοσίευση άρθρου Εφημερίδας
‘Συμπόρευση’ Αρ. Τεύχους 79, Ιουνίου 2026)

Αντρέα, πώς αποφάσισες να ασχοληθείς με τον εθελοντισμό;

ΑΝΤΡΕΑΣ ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ: Επιστρέφοντας από την Αυστραλία, όταν μας παραχωρήθηκε σπίτι στον συνοικισμό του Καψάλου, εντάχθηκα στην επιτροπή που είχε συσταθεί για την επίλυση των πολλών προβλημάτων που αντιμετώπιζε ο συνοικισμός. Ως το νεότερο μέλος της επιτροπής, ανέλαβα, σε συνεργασία με τις Υπηρεσίες Κοινωνικής Ευημερίας, να συμβάλω στην οργάνωση του Κέντρου Νεότητας. Μαζέψαμε

περισσότερα από 100 παιδιά, χτυπώντας πόρτα-πόρτα τα σπίτια των προσφύγων. Μια πρώτη επιτροπή ξεκίνησε τη δράση της με στέγη μια τερατοσιά στο κέντρο της μεγαλύτερης πλατείας του συνοικισμού και άρχισε η συμμετοχή μας σε διάφορα προγράμματα εθελοντισμού. Σύντομα γίναμε ένα από τα καλύτερα Κέντρα Νεότητας της Λεμεσού.

Έτρεχα παντού. Αυτό ένιωθα, αυτό έκανα. Τότε δεν ήξερα ότι αυτό που έκανα λεγόταν εθελοντισμός. Για μένα ήταν μια μεγάλη ευχαρίστηση. Δεν αποφάσισα να ασχοληθώ με τον εθελοντισμό· ήταν κάτι αυθόρμητο και μοναδικό. Ήρθε από μόνο του.

- Ποια ήταν η πρώτη σου εθελοντική εμπειρία;

Α.Χ.: Βασικά, με ό,τι είχε να κάνει με τον προσφυγικό συνοικισμό. Εκτός από το Κέντρο Νεότητας, έπρεπε να τρέξουμε για την επίλυση των σοβαρών προβλημάτων που αντιμετώπιζε ο συνοικισμός, όπως πεζοδρόμια, ασφαλτόστρωση, στύλοι ηλεκτρικής ενέργειας, τηλεφωνικοί θάλαμοι και άλλα. Θυμάμαι ότι, μαζί με ένα ακόμη μέλος της επιτροπής, τρέχαμε σχεδόν κάθε εβδομάδα στη Λευκωσία, στα υπουργεία. Δεν μπορώ να θυμηθώ πόσες επιστολές έχω γράψει.

- Αντρέα, τι σημαίνει για σένα εθελοντισμός; Και ποιες αξίες θεωρείς πιο σημαντικές στον εθελοντισμό;

Α.Χ.: Για μένα, εθελοντισμός σημαίνει μια καλή, αθόρυβη πράξη που δίνει χαρά στον συνάνθρωπό μου· μια πράξη και όχι μόνο λόγια, που γεμίζει την ψυχή μου. Για μένα, οι βασικές αξίες του εθελοντισμού είναι: α) η ανιδιοτέλεια, β) η ευλογημένη φράση «δίνω από καρδιάς χωρίς να περιμένω αντάλλαγμα», γ) η ανωνυμία της προσφοράς και δ) το να γεμίζει την ψυχή σου.

- Τι σε παρακινεί να ασχολείσαι με τον εθελοντισμό και με ποιες εθελοντικές οργανώσεις συνεργάζεσαι;

Α.Χ.: Η ενασχόλησή μου με τα προβλήματα των γύρω μου, θα έλεγα, είναι κάτι έμφυτο και γονιδιακό. Η μητέρα μου είχε αυτόν τον χαρακτήρα, και το ίδιο μου βγαίνει αυθόρμητα.

Τώρα, στα 77 μου χρόνια, συνεχίζω να συνεργάζομαι με τις πιο κάτω οργανώσεις: α) τον Πολιτιστικό Όμιλο Μόρφου, β) την Εκκλησία Αγίας Μαρίνας στον συνοικισμό Καψάλου, γ) την ΑΟΚΝΕΛ (Αθλητική Ομοσπονδία Κ.Ν.). Για πολλά χρόνια διετέλεσα ομαδάρχης στην κατασκήνωση της Μητρόπολης Μόρφου, οργάνωσα και ασχολήθηκα με το Κέντρο Νεότητας του συνοικισμού Καψάλου, διετέλεσα για δέκα χρόνια πρόεδρος του Συνδέσμου Φίλων Ανάδοξης Οικογένειας και συνεργάστηκα για πολλά χρόνια με το Τμήμα Αιμοδοσίας.

- Θα ήθελες να μας περιγράψεις κάποιες στιγμές από την εμπειρία σου ως εθελοντής;

A.X.: Όταν βρισκόμουν με τα παιδιά στην κατασκήνωση της Μητρόπολης Μόρφου και μας είχε επισκεφθεί ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης, είπε στα παιδιά ότι, όταν χρειάζονται κάτι, να πηγαίνουν στον κύριο με τα άσπρα μαλλιά και να ζητούν τη συμβουλή του, αλλά να τον προσφωνούν απλά «θείο». Όταν, λοιπόν, μια μέρα, μετά το μεσημεριανό φαγητό, ξεκίνησαν οι χοροί και τα τραγούδια, βρέθηκα στη μέση τους να χορεύω. Τότε τα παιδιά έφτιαξαν ένα σύνθημα που θα με συνοδεύει σε όλη μου τη ζωή: «Θείε, σε αγαπάμε, θέλουμε τη συντροφιά σου και την αγκαλιά σου».

Υπήρξαν αστείες στιγμές, όπως, για παράδειγμα, όταν με τον Πολιτιστικό Όμιλο Μόρφου ανεβάσαμε τη μουσικοχορευτική βραδιά με την αναπαράσταση του κυπριακού γάμου, και ο ρόλος μου ήταν ο πατέρας της νύφης. Η νύφη ήταν μόλις τρία χρόνια μικρότερή μου, καθώς δεν βρίσκαμε νεότερη. Όταν τη «ζώναμε», της έδινα την ευχή να κάνει σύντομα εγγονάκια· η πρόβα διακοπτόταν από τα γέλια αφού είχε ήδη τρία εγγόνια.

Υπήρξαν, βέβαια, και πολύ δύσκολες στιγμές, όπως η επίλυση προβλημάτων στον συνοικισμό, η οργάνωση των εκτοπισμένων κατοίκων σε κοινότητα και η ανέγερση του οικήματος του Κέντρου Νεότητας, με μεγαλύτερη δυσκολία την εξεύρεση των οικονομικών πόρων.

A.X.: Το επόμενό μου, συνεχές βήμα είναι να ευχαριστώ τον Θεό, να Τον παρακαλώ να μου χαρίζει υγεία, ώστε να συνεχίζω να είμαι χρήσιμος στην κοινωνία και να μπορώ να συμμετέχω σε μια νέα επιτροπή προσφοράς και αγάπης.

- Ποιο είναι το μήνυμά σου και τι θα ήθελες να κρατήσει το αναγνωστικό κοινό από αυτή τη συνέντευξη;

A.X.: Να μην κοιμάστε ήσυχοι όταν κάποιοι γύρω σας στερούνται τα πιο βασικά στη ζωή. Η ευτυχία γύρω σας αντανακλά και στη δική σας ευτυχία. Όταν δίνεις, γεμίζει η ψυχή σου. Όταν δίνεις, να το κάνεις από την καρδιά σου και να μην περιμένεις ευχαριστώ.

Να προσφέρεις με ανιδιοτέλεια· μόνο τότε γεμίζει πραγματικά η ψυχή σου.

*Να μην κοιμάστε
ήσυχοι όταν κάποιοι
γύρω σας στερούνται
τα πιο βασικά στη
ζωή.
Όταν δίνεις, να το
κάνεις
από την καρδιά σου
και να μην περιμένεις
ευχαριστώ!*

- Ποιο το επόμενο σου βήμα;